

Какво разказала желѣзната лопатка.

Дѣдо Благо разбиваше прѣстъ въ градината. Той прѣгатвяше почвата, за да я направи по-ровкава, та да могатъ коренитѣ на овошнитѣ дървета да се провиратъ по-свободно въ земята.

Слѣдъ малко той седна подъ ябълката да си отпочине, а желѣзната лопатка захвърли край себе си.

— По-полека ме слагай, старче, проговори му лопатката; — и азъ съмъ работила заедно съ тебе, и азъ имамъ нужда отъ почивка. . .

Дѣдо Благо взе въ ржцѣ лопатката и почна да ѝ се извинява.

— Съ кого приказвашъ, дѣдо? запитаха двѣ момиченца стареца, като седнаха до него на сѣнка. Това бѣха неговитѣ внучета, дошли да чуятъ отъ дѣда си нѣкоя приказка.

— Молимъ ти се, дѣдо, разказвай ни нѣщо, като вчера . . .

— Уморенъ съмъ, милички. Но щомъ толкозь искате, азъ ще ви разкажа, каквото ми съобща за себе си прѣди малко ей тази желѣзна лопатка:

„Прѣди нѣколко години, — каза лопатката, азъ никакъ не приличахъ на лопатка. Азъ бѣхъ единъ грубъ, неодѣланъ камъкъ, каквито бѣха хиляди други мои братя, съ които единъ до други лежахме въ ребрата на една планина. Наша майка бѣ канарата, отъ която всѣки день се откъсваха безброй камъняци.

„Ние много години си лежахме тамъ спокойни, но, ето, единъ день надойдоха много хора и вни-